Vol. XXVIII. Registered No. M. 209 No. 5

NOVEMBER, 1914

மாதர் மித்திரி.

Tamil Woman's Friend

"MATHAR MITHIRI"

PUBLISHED BY THE

Woman's Foreign Missionary Society

Methodist Episcopal Church

U. S. A.

METHODIST PUBLISHING HOUSE
MOUNT ROAD, MADRAS

மாதர் மித்திரி.

இது இந்து ஸ்திரீகளின் உபயோகத்தின் பொருட்டு சித்திரப் படங்களுடன் மாதந்தோறும் பிரசுரமாகும் பத்திரிகை. பிரதி ஒன்றுக்கு ஒரு வருஷத்திற்கு, கையொப்பம் இரண்டு அணா. ஒரு மேல்விலாசத்துக்கு அனுப்பப்படும் ஒரு பிரதிக்கு ஒரு வருஷத்திற்குத் தபாற் கூலி மூன்று அணா. ஒரு மேல்விலாசத்துக்கு அனுப்பப்படும் ஐந்து பிரதிகளுக்கு ஒரு வருஷத்திற்குத் தபாற் கூலி ஆறு அணா. கையொப்பப் பணமும் தபாற் கூலியும் முன்னதாக அனுப்பப்பட்டாலொழிய பத்திரிகை அனுப்பப்படமாட்டாது. கடிதங்கள், கையொப்பங்கள் அனுப்புவோர் சென்னை மவுண்ட் ரோட்டிலிருக்கும் மெதடிஸ்ட் பப்ளிஷிங் ஹவுஸில் "மாதர் மித்திரியைப்" பிரசுரிக்கும் ஏஜெண்டு அவர்களுக்கு அனுப்பவேண்டும்.

THE WOMAN'S FRIEND

Is an Illustrated Tamil Monthly Magazine published for the benefit of Indian Women. Subscription for one year is 2 annas *in advance*. Postage for a single copy for one year is 3 annas *in advance*. Postage from 2 to 5 copies to one address is 6 annas *in advance*. Address all Communications and Subscriptions to Rev. W. L. KING, *Methodist Publishing House*, MOUNT ROAD, MADRAS.

பொருள் அடக்கம்.

	பக்கம்.
கீர்த்தனை	67
ஞானமான வார்த்தைகளும் பெரிய நினைவுகளும்	68
உன் பிள்ளை உன்னை கவனிக்கிறது	69
கடிதம் எழுதுவதைக் குறித்து	69
தன்னைத்தானே சார்ந்திருத்தல்	71
ஒரு சுண்டெலியின் சாமர்த்தியம்	73
உன் வேலையைப் பார்த்துக்கொண்டு போ	73
ஜர்மென் சக்ரவர்த்தியும் மதுவிலக்கமும்	74
ஜோனஸ் ஹான்வேயினுடைய சாமர்த்தியம்	74
பிரதிதினமும் சொல்லவேண்டிய மாத ஜெபம்	76
நீ செய்யாதுவிட்ட கடமைகள்	76
ஜோன்ஸ் பாதிரியார் கண்ட தரிசனம்	77

மாதர் மித்திரி.

புத். ௨௮. ௧௯௧௪ வரு - நவம்பர் மீ. இல. ௫.

OF THE REGISTRAR

REWARDS.

இராகம், காம்போதி. ஆதிதாளம்.

பல்லவி.

வருவார் கிறிஸ்தேசு நாதர்தான்; அன்று
தருவார் அவரவர் பலன்தான் மெய்யாய்.

அநுபல்லவி.

குருவாய், ரட்சிப்பின் அதிபதியாய்,—யூதக்
கோத்திர மனுச் சக்கரவர்த்தியாய், மெய்யாய்— வரு

சரணங்கள்.

பொய்யில்லை; அதி சீக்கிரத்தில்தான்,—அவர்
புண்ணியர் மறுரூபமாகத்தான்,
தூய்யோரெழும்பி யொன்றாய்ச் சேரத்தான், உலகின்
துர்ச்சனரின் கண்களுங் காணத்தான், மெய்யாய்— வரு

ஜெயங்கொள்ளுந் தாசனைக் கண்டெடுக்க,—தமது
சிம்மாசனம் அவனுக்குக் கொடுக்க,
பயங்கொள்ள உலகைக் கோலாலொடுக்க, தமது
பாதரட்சை அவன் காலில் தொடுக்க, மெய்யாய்— வரு

உலகமுழுது மொன்றாயாள,—சபை
யொரு மந்தையாய்க் கூடி வாழ,
அலகை நரகில் வீழ்ந்து மாள, மூவுல
கனைத்தும் வணங்கியடி தொழவே, மெய்யாய்— வரு

பசிதாகம், துக்கம் பறந்தோட,—வென்ற
பரிசுத்தர் புதுப்பாட்டுப் பாட,
வசித்த துட்டர் நரகில் வாட, இங்கே
வறுமைப் பட்டோர் சுகங்கொண்டாட, மெய்யாய்— வரு

WISE WORDS AND GREAT THOUGHTS.
ஞானமான வார்த்தைகளும் பெரிய நினைவுகளும்.

இயல்பாகவே தீமையானதும், தீய எண்ணத்தோடு செய்யப்படுகிறதுமான வேலைகளைத்தவிர மற்றெல்லா வேலைகளும் மிகப்பரிசுத்தமுள்ளதாகவே இருக்கவேண்டுமென்பது தெய்வதீர்மானம். எந்தெந்த தொழிலினால் தேவனுக்கு ஊழியமும், மகிமையும் உண்டாகுமோ அத்தொழில் பரிசுத்தமானதுதான். நமதுதொழில் ஒவ்வொன்றும், ஒரு கிறிஸ்தவன், இன்னொருவனுக்கு பிரயோஜனமாயிருக்கத்தக்கதாக தேவனால் ஏற்படுத்தப்பட்ட ஒரு வழியாம். அவ்வேலை ஒருவேளை தையல் வேலை, கப்பல் வேலை, பாங்கில் வேலை, காலேஜ் வேலை அல்லது ராஜாதிபத்தியம் இதில் எதொன்றாகவாவது இருந்தாலும் முன் சொன்ன சத்தியம் எல்லாவற்றிலும் விளங்கும். வேலை செய்வதற்கு வேண்டிய சகவாசத்தை கர்த்தர் காண்பித்துத் தரும்போது அவ்வேலை மெய்யாகவே பரிசுத்தமாயிருக்கும். ஒரு வேலையை அவருக்காக உண்மையாய் நாம் செய்யும்போது, அது பரிசுத்தமாகும். இச்சத்தியம் எல்லாராலும் அறியப்பட்டது என்றாலும் அது நடந்தேறும் விதம் சிலவேளை நமது நடக்கையில் அனேக தவறுதல்களுக்கும், புதுப்புது விபரீதகொள்கைகளுக்கும் காரணமாய்த் தவறுவதுண்டு. நமது ஜீவியத்தில் கிறிஸ்துவை திருஷ்டாந்தப் படுத்த வேண்டுமானால், எப்போதும் அவர் நம்மைப் பார்த்துக்கொண்டிருக்கிறார் என்பதை நினைத்து, உண்மையாயும் செம்மையாயும் செய்வதுதான் அவருக்கு பிரியமான பக்தியுள்ள வேலை.

நாம் இனிமேல் செய்யக்கூடிய எல்லாவற்றையும் விட, நாம் இப்போது இருக்கிறோமே அதுவே மிகுந்த வல்லமையுள்ளது.

ஜீவியத்தைப் பிரஸ்தாபப்படுத்துவது நமது நினைவும், நமது தொழிலுமே. இவைகளுக்குள் மறைந்திருக்கும் ஜீவியத்தின் சுபாவத்தினால்தான், நமது குணமும், பெறுமதியும் நிர்மானமாக்கப்படுகிறது.

நமது ஜீவிய நோக்கங்கள் நட்சத்திரங்களைப்போலிருக்கின்றன. அவைகளை நமது கைகளினால் தொடுவதினால் மாத்திரம் நாம் ஜெயமடைவதில்லை. மகா ஏராளமான ஜலத்தில் பிரயாணம்போகும் கடலோடியைப்போல் அவைகளை நம்முடைய வழிகாட்டிகளாக்கிக்கொண்டு, அவைகளைப் பின்சென்றால், நாம் நினைத்தகாரியம் முற்றுப்பெறும்.

வேலைசெய்யக் கட்டாயப்படுத்தப்பட்டு அவ்வேலையை உன்னாலியன்றமட்டும் நேர்த்தியாய்ச் செய்தால், அது எத்தனையோ நூற்றுக்கணக்கான நற்குணங்களை நமக்குள் பிறப்பிக்கும். சோம்பேறிகளுக்கோ ஒருபோதும் நன்மை வரப்போகிறதில்லை.

ஒரு மனிதன் எந்த நாளிலாகிலும்; தான் செய்த வேலையைக்குறித்தாவது, தான் நடத்திவரும் ஜீவியத்தைக்குறித்தாவது, தான் எண்ணும் நினைவுகளைக் குறித்தாவது பூரண திருப்தியடைந்திருப்பானானால், அவனுக்கு ஐயோ! ஏனென்றால் அவனுடைய ஆத்துமாவின் கதவில் எப்போதும் தான் தேவனுடைய பிள்ளையாக உண்டாக்கப்பட்டபடியினால் இன்னமும் இதைவிட பெரிய காரியங்களை நான் செய்யவேண்டும் என்ற ஆசை அடித்துக்கொண்டேயிருக்கிறது.

எந்த சிறிய வேலையையும் நாம் குறைவின்றிச் செய்தால், பூரணமாய் வேலை செய்யும் வழக்கத்தைப் படித்துக்கொள்வோம். நமது ஜீவியத்தில் ஏகதேசம் எல்லாம் அவ்விதமாய்ச் செய்யவேண்டியதுதான். பெரிய சிற்பாசாரி தான் தொடுவதையெல்லாம் முற்றுமுடியச் செய்கிறான். அத்தொழிலாளியை மிக நேர்த்தியாய் கவலையோடு அவ்வேலையைச் செய்ய ஏவிவிடுவது தேவன் தன் வேலையைப் பார்க்கிறார் என்கிற உணர்வுதான். தேவனுக்குப் பிரியமானது, அவருடைய கிரியைகள் அறிவிக்கிறபடியே பூரணமாக எல்லாவற்றையும் குறைவின்றிச் செய்வதுதான். நம்முடைய கண்களால் காணக்கூடாததும், பூதக்கண்ணாடியினால் மாத்திரம் காணக்கூடியதுமான மிகச்சிறிய பொருளையும் நாம் உற்று நோக்கினால் அதில் ஒருகுறைவும், மாசும் இருக்கிறதை நாம் காணமுடியாதது அத்தனை ஆச்சர்யமாயிருக்கும்.

YOUR CHILD IS WATCHING YOU.

உன் பிள்ளை உன்னை கவனிக்கிறது.

ஒரு பிள்ளை கற்றுக்கொள்வது எப்படி? இக்கேள்விக்கு உத்தரம் கூறுவது வருத்தமன்று. தாயினுடைய கண்களில் பிரகாசிக்கிற ஒளியானது அவள் குணத்தைக் காண்பிக்கிறதில் ஒன்று. ஆகையால் அது பிள்ளைக்கு அருளைக் காண்பிக்கும். தாயினுடைய புருவம் கோபமில்லாதிருக்கையில் அவ்வருளைக்காணலாம். அவளுடைய உதடுகளிலிருந்து இன்பமான மெல்லிய வார்த்தைகள் வரும்போது அருளைக்காணலாம். கோபமான கடுஞ்சொற்கள் புறப்படுகையில் பிள்ளை நடுங்குகிறதைக் காணலாம். மற்றவர்களிடமிருந்து அவள் அறிவைச் சம்பாதித்து தன் பிள்ளைக்கு அதைப் புகட்டுகையில் அதைக் காணலாம். அவளுடைய இருதயம் தயாளசிந்தையுள்ளதானால், மற்றவர்களுடைய நடபடிகளை அவள் உற்று நோக்குகையில் காண்பிக்கும் தாக்ஷிணியத்தை பிள்ளை கவனிக்கிறது. தன்னோடு சம்பந்தப்படுபவர்களுக்கு அவள் செய்வதை மெய்யாகவே பிள்ளை கவனித்துக்கொண்டே இருக்கிறது, அதற்குச் சந்தேகமே இல்லை. ஆகையால் தாயினுடைய கடமை என்ன? தன் பிள்ளையை கேவலத்தினின்றும், அற்பத்தனத்தினின்றும், பெருந்தன்மைக்கும், மேன்மையான எண்ணங்களுக்கும் எழுப்பிவிடத்தக்கதான ஜீவியமும், பேச்சும் காண்பித்து, சந்தேகமின்றி தன் குழந்தைக்கு நல்ல சுதந்தரத்தை சேர்த்து வைக்கிறதே தாயின் கடமையாம்.

ABOUT WRITING LETTERS.

கடிதம் எழுதுவதைக் குறித்து.

நாம் எல்லாரும் இப்போது எழுதக்கூடும். கடுதாசி சுலபமாய்க் கிடைக்கும். பேனாக்களும் மையும் எவ்விடத்திலும் கிடைக்கும். அதிக விலையுள்ள பவுன்றன் பேனாக்கள் (Fountain pens) முதலாய் ஆபிசுகளிலும், பள்ளிக்கூடங்களிலும், வயல்வெளிகளிலிருக்கும் சமுசாரி வீடுகளிலுங்கூட பிரவேசிக்கத் தொடங்கிவிட்டன. முற்காலத்திலோ அப்படியில்லை. ஒரு அமெரிக்கா நூலாசிரியர் கொஞ்சநாட்களுக்கு முன்னே, தன் இளம்பிராயத்தில் நடந்தவற்றிற்கும், இப்போது நடக்கிறவைகளுக்கும் உள்ள வித்தியாசத்தைக் குறித்து எழுதுவதில்,

தபால் ஆபீசுகளில் பண்ணியிருக்கும் ஒழுங்குகளைக்குறித்து மிக மேன்மையாய்ச் சொல்லியிருக்கிறார்.

அவர் சொல்லுகிறதாவது:—"அக்காலத்தில் பெரிய பூல்ஸ்-காப் (Fools cap) கடுதாசிகளை மடித்து, அவைகளில் எழுதி பெரிய முத்திரை வில்லைகளாலும் அல்லது சூடாக்கப்பட்ட அரக்கு மெழுக்கினாலும் அவைகளை ஒட்டி அனுப்ப வேண்டியதிருந்தது. அவைகளின் தபாற்கூலி சிறிது தூரத்திற்கு 3 அணாவும், 30-மைலுக்கு மேலானால் 5 அணாவும், 80-மைலுக்கு மேலானால் 6 அணாவும், 150-மைலுக்கு மேலானால் 9 அணாவும், 400-மைலுக்கு மேலானால் 12 அணாவும் கொடுக்கவேண்டும். கடிதம் இரண்டு துண்டுகளாயிருந்தால், தபாற்கூலி இரட்டிப்பாகும். மூன்று துண்டுகளாயிருந்தால், மூன்றும்டங்காகும். இதே விதம் எல்லாவற்றிற்கும். இப்பொழுதோ ஐக்யமாகாண முழுவதும் 3000, 5000, 10000-மைல் தூரத்திற்கும், கனடாவுக்கும், மக்சிக்கோவுக்கும் 2 சதம் தபாற்கூலியில் ஒருவன் மற்றொருவனுக்குக் கடிதம் அனுப்பலாம். பூமியின் மற்றப் பாகங்களுக்கும் 5 சதத்துக்கு அனுப்பலாம். 2 சதம்=4 பைசா, 5 சதம்= 10 பைசாவுக்குச் சரி.

நமது இந்து தேசத்தில் ஒரு காலணா போஸ்ற் கார்ட், கல்குத்தாவிலிருந்தும் அல்லது தூத்துக்குடியிலிருந்தும் எடனுக்கு எத்தனையோ மைல் தூரமாயிருந்தாலும் போகும். அதினால்தான் ஏகதேசம் எல்லாருக்கும் கடிதங்கள் வருகின்றன, சிலருக்கு அதிகம் வருகின்றன. ஆகையால் இந்தியாவில் கடுதாசி எழுதுகிறவர்கள் கவனிக்கும்படியாக சில குறிப்புகள் எழுதுவது நலம் என்றெண்ணுகிறேன்."

முதலாவது—உனக்கு என்ன வேண்டுமென்றும், நீ யாரென்றும், உன் இருப்பிடம் எதுவென்றும் எழுதுகிற உனக்கு நன்றாய்த் தெரியும்; ஆனால் நீ எழுதப்போகிறவர்களுக்கோ இதொன்றும் தெரியாது. அவர்கள் உன் கடிதத்தின் மூலமாய்த்தான் இவைகளை அறியவேண்டும். ஆகையால் சாதாரணமான ஒரு கடுதாசியில் நாம் முதலாவது கவனிக்க வேண்டியது தெளிவான விஷயங்களை எழுதுதல். நீ எழுதப்போகிற விஷயங்கள் என்னவென்று நீ எழுத ஆரம்பிக்குமுன் நன்றாய் நினைத்துப்பார். அப்புறம் அவைகளை ஒழுங்குபடுத்தி உன் மனதில் தெளிவாய் வைத்துக்கொள்.

இரண்டாவது— சுத்தமாய் எழுதுதல். இதுவும் அதிக முக்கியமான விஷயந்தான். ஏனெனில் எவ்வளவு திட்டமான தெளிவான விஷயங்களை எழுதினாலும், அவைகளை வாசிக்க முடியாதிருந்தால் நாம் எழுதுவதில் ஒரு பிரயோஜனமுமில்லை. இதை எழுதினவர் சொல்லுகிறதாவது: "கிறுக்கி எழுதப்பட்ட சில கடிதங்கள் என்னண்டை வருவதுண்டு. அதை எழுதுபவர்களுடைய எண்ணம் யாதெனில் தாங்கள் அதிகம் படித்தவர்களென்றும், இங்கிலீஷ் பாஷையிலதிகம் பழகினவர்களென்றும் மற்றவர்கள் நினைக்கவேண்டுமென்றே." ஆனால் அதற்கு சுத்த எதிராக அக்கடிதத்தை நாம் மகா கஷ்டத்தோடுதான் வாசிக்க முடியும். ஆட்களுடைய பெயரையும், இடங்களின் பெயரையும் மிகத் தெளிவாய் எழுதவேண்டும். ஏனென்றால் வேறெந்த வகையாலும் வாசிக்க அறியாத விதமாய் எழுதப்பட்ட பெயர்களை வாசிக்கவே முடியாது. கேவலமாய் எழுதப்பட்ட கடிதத்தை வாசிக்கும்போது எரிச்சல் உண்டாகும்.

எழுதினவரைக் குறித்து கேவலமான எண்ணம் உண்டாகும், உடனே வாசிக்க முதலாய் இஷ்டமிராது. முழுவதும் வாசித்து முடிக்கவும் இஷ்டமிராது. சில சமயங்களில் அவ்விதமான கடிதங்களை சிலர் வாசிக்கவே மாட்டார்கள். அந்த விதமாய் கடிதங்களை ஆத்திரமாய் கிறுக்கி எழுதுவதினால் இப்பேர்ப்பட்ட அநுவசியமான தொந்தரவுகளை உண்டாக்குவது அந்தக் கடிதம் எழுதுகிறவன் பண்ணும் ஓர் பெரிய தப்பிதமாம்.

மூன்றாவது—உன் கடிதத்தில் வலது பக்கத்தின் தலைப்பில் விலாசத்தின் கீழ் எழுதவேண்டிய தேதியை கவலையாயும், தெளிவாயும் எழுது. **தேதி** என்று சொல்லும்போது கடிதம் எழுதுகிற **தினம்.** அதை மறந்துவிட்டால், அதிக தொந்தரவு உண்டாகும். தேதி என்பது அம்மாதம், வருஷம், தினம் இம் மூன்றையும் குறிக்கிறது. அவைகளை சரியாய் எழுதுவது எப்போதும் நல்லது. ஏனெனில், அநேக முக்கிய விஷயங்களுக்காக சில கடிதங்களை எடுத்துப் பார்க்க வேண்டியதிருக்கிறது. தேதி குறிப்பிடும் விதம் எத்தனையோ இருக்கிறது. என்றாலும் மாதத்தின் பெயரை எழுதாமல் இலக்கத்தில் குறிப்பது சரியன்று. நீ, கடிதம் எழுதினவர் எத்தனையோ பெரிய காரியங்களை கவனிக்கவேண்டியிருக்கலாம். அப்படியிருக்க அவருக்கு எந்தமாதம் இத்தொகையிலுள்ளது என்று அவர் ஏன் எண்ணி பார்க்க சமயத்தை செலவுபண்ணவேண்டும்?

நாலாவது— உன் **மேல்விலாசத்தை** எழுது. அது கடுதாசியின் வலது பக்கத்து மேல் அற்றத்தில் எழுதப்படவேண்டும். மேல்விலாசம் முழுவதும் திட்டமாய் எழுதவேண்டும். அவசியமானால் தெருவின் பெயர், நம்பர் இவைகளை தெளிவாய் பிசகின்றி எழுது. ஊரின்பெயரும், மாகாணத்தின் பெயரும் கொடு. அப்படிக் கொடாவிட்டால் உன் கடுதாசிக்கு மறுமொழி வாராதே போகும். ஒரே பெயருள்ள எத்தனையோ பட்டணங்கள் இருக்கின்றன. அதன்றி கடுதாசி உன் கையில் சேராதபடி ஊர்கள்தோறும் அலைந்து திரியும். நீ வசிக்கும் ஊரின் பெயர் அல்லது கிராமத்தின் பெயரையும் தெளிவாய் எழுதினால் எவ்வளவோ கஷ்டத்துக்கு தபாலாபீசை நீக்கிவைப்பாய்.

காகிதக் கூட்டுக்குள்ளே நீ எழுதவேண்டியவைகளையோ அல்லது அனுப்பவேண்டியவைகளையோ பத்திரமாக வைத்து, அதன்பின் மேல்விலாசத்தை சரியாய் எழுதி, அப்புறம் முத்திரை ஒட்டி, நீ செய்யவேண்டிய எல்லாவற்றையும் சரியாய் செய்தாயா என்று கவனமாய்ப் பார்த்து பிறகு தபாலில் அனுப்பிவை. ஒரு வருஷத்தில் பெரிய பிரித்தானியாவில் போஸ்ற்றாபீசுக்கு வந்த 400,000 கார்டு, கடிதம், பார்சல் முதலியவைகள் சரியான மேல்விலாசம் பண்ணாதவைகளாயும், விலாசமே இல்லாதவைகளாயுமிருந்தன. இதினிமித்தம் தபாலாபீசுக்காரருக்கு எவ்வளவு தொந்தரவு நேரிட்டிருக்கும்!

SELF-RELIANCE.

தன்னைத்தானே சார்ந்திருத்தல்.

உபாத்தியாயர் வேலைசெய்கிற அநேகருக்கு, பையன்களும் பெண்களும் வகுப்பில் ஒருவரையொருவர் திருட்டளவாய்ப் பார்த்து எழுதுகிற வழக்கம் நன்றாய்த் தெரியும். அதினால் ஒருவன் போடுகிற தப்பிதத்தையும் இன்னொருவன் பார்த்து எழுதுகிறதே மாத்திர

மன்றி உபாத்தியாயரும் அப்படித் திருட்டுத்தனம் பண்ணுகிற மாணாக்கரை மிக லேசாய்க் கண்டுபிடித்துக்கொள்ளக் கூடும். ஏனெனில் ஓரேவிதமான தப்பிதத்தை, ஒருவரையொருவர் பார்த்தெழுதுவதினாலன்றி மற்றப்படி பண்ணுவது அபூர்வம். இதற்கு காரணம், ஒரு பிள்ளை தன் வேலையைச் செய்ய தன்னைச் சாராமல், பிறனைச்சார்வதினால்தான்.

அப்படிப் பார்த்து எழுதுகிற பையன் தன்னைத்தானே வஞ்சிக்கிறான். ஏனெனில் அவன் பார்த்தெழுதின விடை தப்பாயிருந்தாலும் சரியாயிருந்தாலும் சரி, எப்போ அவன் மற்றவனைப் பார்த்து எழுதுவானோ அப்போ அவனுக்கு படிப்பின்மேல் சரியான ஆசையேயில்லை. அவன் ஒருபோதும் முன்னுக்கு வரப் போகிறதே இல்லை. அதன்றி நல்லவேலை செய்வதினால் உண்டாகும் திருப்தியை அவன் இழந்து போகிறான். பின்வரும் கதை ஒரு சிறுவன் தன் வேலையை விட வேறொருவன் வேலையை நம்பினதி னிமித்தம் உண்டான தப்பிதத்தை உணர்ந்து அதற்கப்புறம் பெரியவனானதை விளக்கிக் காட்டுகிறது.

அந்தப்பையன் இப்போது மிகவும் பிரக்யாதைபெற்ற ஓர் யுத்தவீரனாயிருக்கிறான். அவன் சொல்லுகிறதாவது:—

"நான் பள்ளிக்கூடத்தில் படித்துக்கொண்டிருக்கையில் ஒருநாள் உபாத்தியாயர் மனக்கணக்கு கொடுத்தார். முதல் பையனிலிருந்து கேள்வி கேட்டுக் கொண்டுவாரீவ நான் நடுவில் நின்றேன். எனக்கு அடுத்தவன் எனக்கு மூன்று வயது மூத்தவன். அநேக பாடங்களில் என்னைவிட கெட்டிக்காரன்.

உபாத்தியாயர் எங்களைப்பார்த்து:— 13-ம், 9-ம், 8-ம் கூட்டினால் எவ்வளவு? என்றார்.

முதல் பையன் முதல், அநேக ஆண்களும், பெண்களும் தப்பாய்ச் சொன்னார்கள். இதற்குள்ளாக நான் யோசித்து மனதில் வைத்துக்கொண்டிருக்கவே, உபாத்தியாயர் என்னிடம் கேட்டார். அதற்குள்ளாக பக்கத்திலிருந்த பையன் தனக்குள்ளே "29, 29, 29" என்று சொல்லிக்கொண்டதைக் கேட்டேன்.

உபாத்தியாயர் என்னைப்பார்த்து "நல்லது உல்வி உனக்குத் தெரியுமா என்று பார்ப்போம்; கெட்டிக்காரன், சரியாய்ச் சொல்லு" என்றார்.

நான் என் தலையை சரித்துக்கொண்டு, பெருமையாய் "29" என்று சொன்னேன்.

உபாத்தியாயர் உடனே அடுத்த பையனைப் பார்த்து "13-ம், 9-ம், 8-ம்என்ன" என்று கேட்டார்.

அந்தப் பெரிய பையன் "30" என்று சொன்னான். அதுதான் நான் முதலாவது யோசித்து வைத்திருந்த எண். அன்றுமுதல் நான் என் மனதில் ஓர் தீர்மானம் பண்ணினேன். யாதெனில்:- "என்றைக்கும் நான் எந்தக்காரியத்தைச் செய்யவேண்டியது வந்தாலும், நன்றாகவும், சரியாகவும் செய்யவேண்டிய வழியை நானே யோசித்துச் செய்யவேண்டும், வேறொருவரையும் சாரக்கூடாது" என்பதே. அத் தீர் மானத்தின்படியே செய்தேன். வகுப்பில் தேறினேன். ஜனங்கள் எப்போதாவது என்னை கேவலமாய்ப் பேசவோ அல்லது ஏமாற்றவோ பிரயத்தனிக்கையில், அந்தப் பெரிய பையன் என்னை ஏமாற்றின விதத்தை நினைப்பேன். உத்தியோகத்திலும்பெரியவனானேன்" என்பதே. இதினால் நாம் எந்தக்காரியத்தைச் செய்யவும் ஒருபோதும் மறறவர்களைச் சாராமல், நம்மைத்தான் சார்ந்திருக்கவேண்டுமென்று நாம் அறிகிறோம்.

THE SKILL OF A MOUSE.

ஒரு சுண்டெலியின் சாமர்த்தியம்.

ஒரு நாள் இயற்கைசாஸ்திரி ஒருவர் ஒரு காட்டிலுள்ள பெரிய மரக்கட்டை ஒன்றின்மேல் அசைவின்றி படுத்துக்கொண்டு, சமீபத்திலிருந்த புல்லின்மேல் விளையாடிக்கொண்டிருந்த ஒரு மிருகத்தைக் கவனித்துக்கொண்டிருந்தார். அம்மிருகம் ஒரு பெரிய எலி. அதின்முதுகு தவிட்டு நிறமாயிருந்தது. மரக்கட்டையின் கீழிருந்த தன் வளைக்குள்ளிருந்து அது வெளியேவந்து வெகுநேரம் விளையாடின பிற்பாடு, தன்னை அலங்கரிக்க ஆரம்பித்தது. தன் முன்னங்கால்களை கைகளாக உபயோகித்து, தன் மார்பிலுள்ள வெள்ளை ரோமத்தை வாரிக்கொண்டது. தன் தேக முழுவதையும் தன் நாக்கினாலேயே சுத்தப்படுத்திக்கொண்டது. தான்முழுவதும் நன்றாயிருப்பதை திட்டமாயறிந்தபிற்பாடு இரைதேட ஆரம்பித்தது. அதற்காக அது அதிகதூரம் போகவேண்டியதாய் இருந்ததில்லை. ஏனெனில் அதற்கு சமீபத்தில் அடர்த்தியான நாணற்செடிகள் இருந்தன. சமீபத்தில் கோதுமைதண்டுகள் சில வளர்ந்து நின்றன. அந்த எலி மிகப் பெரிதாயிருந்தபடியால், அக்கோதுமைச் செடிகளின் தண்டுகளை வளைத்து அதிலுள்ள தானியத்தை தின்னக்கூடும். அப்படிக் கூடாவிட்டால், அத்தண்டின்மேல் ஏறக்கூடும். என்றாலும், இதொன்றையும் அது செய்யாமல், தன் வழக்கப்படியே நேராய் உட்கார்ந்துகொண்டு, தனக்கு எட்டும் உயரம் வரையிலும் தண்டைக் கடித்தது. சுற்றிலுமுள்ள நாணல் அடர்த்தியாயிருந்தபடியால், வைக்கோல் முழுவதும் விழவில்லை.

GO ABOUT YOUR BUSINESS.

உன்வேலையைப் பார்த்துக் கொண்டுபோ.

லண்டனிலுள்ள ஓர் பழைய கடிகாரத்தில் விநோதமான ஓர் வாசகம் வரைந்துள்ளது. அவ்வாசகத்தின் வரலாறு தற்செயலாய்க்கூறிய ஒருவருடைய வார்த்தையே. சில நூற்றாண்டுகளுக்கு முன் கைதேர்ந்த வேலைக்காரனொருவன் அக்கடிகாரத்தைப் பழுதுபார்த்து அதற்குப் புதிய ஒரு பார்வைத் தகடுபோட ஒப்புக்கொண்டான். அந்தவேலை முடிந்து வருங்காலத்தில் அந்த கடிகாரத்தின் அடியில் வரைவதற்கான தக்கதோர் வாசகத்தைச் சொல்லும்படி நியாயவாதிகளைக் கேட்டான். (அந்தகடிகாரம் நியாயவாதிகள் கூடும் கட்டடத்தின்மேல் வைக்கப்பட்டிருந்தபடியால்) அவர்களும்யோசித்து சொல்வதாக அவனுக்குச் சொன்னார்கள். அவன் வாரம் வாரம் வந்து அவர்களைக் கேட்டும் அவர்கள் சொல்லாமல் தாமதப்படுத்திக்கொண்டே வந்தார்கள். ஒருநாள் அவன் அவர்களை மைதானத்தில் ஆலோசனை சபையில் இருந்தாரைக் கண்டு, மகா துரையவர்களே! கடிகாரத்தின்மேல் என்ன வாசகம் வரையலாம் என்று கல்விமுதிர்ந்த நியாயாதிபதியைக் கேட்க, "நீ உன் வேலையைப் பார்த்துக் கொண்டு போ" என்று கோபமாய் உரத்துக் கூவினார். அது கேட்ட கடிகாரக்காரன், தான் திரும்பும்போது ஆ! வீணான சோம்பேறிக் கூட்டத்துக்கு இது தகுந்த புத்தி வசனம் என்று வாய்க்குள்ளேயே சொல்லிக்கொண்டுவந்து, "உன் வேலையைப் பார்த்துக்கொண்டுபோ" என்கிற வாசகத்தையே அக்கடிகாரத்துக்கு அடியில் வரைந்தான். அதைவிட

சிறந்த வேறு வாசகம் ஒருபோதும் கிடைக்காது என்று தீர்த்தார்கள். அந்த வாசகம் இன்னும் அப்படியே இருக்கிறது.

GERMAN EMPEROR AND TEMPERANCE

ஜர்மென் சக்ரவர்த்தியும் மதுவிலக்கமும்

தினசரி வர்த்தமானங்களில் கூறியிருக்கின்ற ஓர் சத்தியம் யாதெனில், ஜர்மென் சக்ரவர்த்தி ஜர்மானியர் சாதாரணமாய் எப்பொழுதும் சாப்பிட்டு வருகிற பீர் (Beer), ஒயின் (Wine) என்னும் மதுக்களை விட்டுவிட்டார் என்பது. இப்போது அவர் கிச்சிலி, ஆரஞ்சு இப்பழச்சாற்றினால் செய்யப்பட்ட ஒரு வகை ஷெர்பத்தை சாப்பிட்டுவருகிறார். இங்ஙனம் இவர் செய்யக் காரணம்யாது? உலகமுழுவதும் அறிந்த ஓர் சாஸ்திர பூர்வ சத்தியமே. யாதெனில் மதுவைக் கையாடிவரும் மானிடர் யாவரும் வெகு சீக்கிரத்தில் வேலைசெய்ய சக்தியற்றுப் போகின்றார் என்பதே. இச்சத்தியத்தை சக்ரவர்த்தி நன்றாய் அறிந்திருப்பதால் இங்ஙனம் நடத்தி வருகின்றார். சக்ரவர்த்தி மிகவும் சுறுசுறுப்புள்ளவர். எப்போதும் ஏதாவது ஒருவேலை செய்து கொண்டிருப்பார், அல்லது வாசித்துக் கொண்டிருப்பார். அது ஒன்றிலோ ராஜ்யசம்பந்தமாய் அல்லது ஜனசமுதாயத்துக்கடுத்ததாய் அல்லது சாஸ்திர சம்பந்தமானதாயிருக்கும். சில காலத்துக்கு முன்னே தமது ராஜ்யத்தில் குடிவெறியினால் நடந்த தற்கொலைகள், சடுதி அபாயங்கள், கொலைபாதகங்கள் இவற்றின் கணக்கெவ்வளவு என்று கேட்டார். அக்கணக்கை நன்றாய் ஆராய்ந்ததின் பின், தாமே தமது ஜீவியத்தில் அதை சோதித்துப்பார்த்தார். தாம் எவ்வளவு கொஞ்சமாய் மதுவை அருந்தினாலும் அவ்வளவுக்கு தமது பெலன் குறைகிறதை அவர் கவனித்தார். ஆகவே தம்சக்தியை குறைக்கின்ற இப்பயங்கர மதுபானங்களை முற்றிலும் தொடக்கூடாதென்று தீர்மானித்து அவ்விதம் நடத்தி வருகிறார்.

JONAS HANWAY'S PLUCK

ஜோனஸ் ஹான்வேயினுடைய சாமர்த்தியம்

ஏகதேசம் 150-வருஷங்களுக்கு முன்னே லண்டன் பட்டணத்தில் ஜோனஸ் ஒருகாரியத்தைச் செய்தான். அவனுக்கு முன்னால் ஒருவரும் அதைச் செய்யவில்லை. முக்கியமாய் நகரத்துக்குள், பகல்வெளிச்சத்தில் யாரும் செய்ததில்லை. ஒருநாள் அவன் தன் மனதில் அக்காரியத்தைக் கட்டாயமாய்ச் செய்யத் தீர்மானித்துக்கொண்டு வெளியே புறப்பட்டான்.

அவன் வீட்டுக்காரியத்தை நடத்திவந்த அவன் சகோதரி அவனைப்பார்த்து "நீ செய்யத் தீர்மானித்த காரியத்தைச் செய்யாதே. ஏன் அவ்வளவு புத்தியீனமாய் இருக்கிறாய்?" என்றாள்.

அவனுடைய சகோதரி மகள் "நீர் அதைச்செய்யவேண்டாம், ஜனங்களெல்லாரும் கைகொட்டிச் சிரிப்பார்கள்" என்றாள்.

உடனே அவன் "அப்படிப் பேசவேண்டாம்," நான், என் எண்ணத்தை நிறைவேற்றவே செய்வேன் என்று சொல்லிக்கொண்டு தன்சகோதரியையும் மருமகளையும் முத்தமிட்டு வெளியே போய்விட்டான்.

அப்புறம் அவள் ஜன்னல் வழியாய்ப் பார்த்துக்கொண்டு மழைபெய்யாமலிருக்கவேண்டும் என்று விரும்பினாள். அவளுடைய மகளும் அப்படியே விரும்பினாள். ஏனென்றால் மழைபெய்யாதிருந்தால் அவன் அதைச் செய்யவேண்டுவதில்லை.

ஆனால் பகல் பன்னிரண்டு மணிக்கு மழைபெய்ய ஆரம்பித்தது. ஜனங்கள் அவனைப் பார்த்து கோபங்கொண்டார்கள். அப்புறம் கைகொட்டிசிரித்தார்கள். ஏனெனில் அவன் சகோதரியும் மருமகளும் எவ்வளவோ தடைபண்ணியும் அவன் தான் நினைத்த காரியத்தைச் செய்துவிட்டான். அதைப்பார்த்துதான் ஜனங்கள் நகைத்தார்கள். அப்போது ஒரு சிநேகிதனோடு அவன் நடந்து போனான். அச்சமயம் அவனிடம் நான் இன்னகாரியத்தை செய்யப்போகிறேன் என்று சொல்லவே, அவன் ஜோனஸைப் பார்த்து: "நான் ஒருபோதும் இப்படிப் பட்ட காரியத்தைச் செய்யமாட்டேன், நீ அதைச் செய்யும்போது மிகக்கேவலமாயிருக்கும்" என்றான். ஆனால் அவனோ உடனே அதைச் செய்ய ஆரம்பித்தான். அவனுடைய சினேகிதன் அதைப்பார்த்து "இதென்னவேடிக்கை" என நகைத்து வெட்கத்தோடு வேறு வழியாய்ப் போய்விட்டான்.

அவனோ அக்காரியத்தைச் செய்யவே செய்தான். ஜனங்கள் நகைத்துக்கொண்டே இருந்தார்கள்.

ஒரு வருஷம் சென்றுபோயிற்று. இரண்டு மனிதர் அக்காரியத்தைச் செய்தார்கள். ஆனால் ஜனங்கள் அதைப்பார்த்து வழக்கமாயிற்று. புதிதாய் அக்காரியத்தைக் கண்டவர் மாத்திரம் நகைத்தார்கள். அப்புறம் ஜோனஸ் நாட்டுப்புறத்துக்கு சுகத்துக்காகப்போக வேண்டியது வந்தது. அங்கே அவன் அக்காரியத்தைச் செய்தான். அவ்விடத்துஜனங்களெல்லாரும் இந்த நூதன வழக்கத்தைப்பார்த்து கைகொட்டி சிரித்தார்கள். அவனுடைய ஏழை சகோதரி வெட்கத்தினால் முகஞ்சிவந்திருப்பாள். அவனுடைய சின்ன மருமகளுக்கும் இது சற்றேனும் இஷ்டமில்லை. ஆனால் அம்மனிதனோ அக்காரியத்தை விடாப்பிடியாய்செய்துவந்தான்.

அனேக வருஷங்கள் கடந்துபோயின. அனேக ஜனங்கள் அக்காரியத்தைச் செய்தனர். ஏனெனில் ஜோனஸ் செய்த காரியம் மிக நல்லதாகக் காணப்பட்டது. ஜோனஸ் ஆரம்பித்தான், மற்றவர்கள் நாளடைவில் பின்தொடர்ந்தனர். இப்படியாக முப்பது வருஷங்களுக்குள் எல்லாரும் அக்காரியத்தை செய்தார்கள். அனேக ஷாப்புகளில் அது காணப்பட்டது. அனேக பிள்ளைகள் தங்கள் தகப்பன்மாருக்கு பிறந்தநாள் இனமாகஅதை வாங்கிக்கொடுத்தார்கள். அவர்கள் அதை உபயோகித்தால் பிரயோஜனமுண்டென்று கண்டார்கள். அப்புறம் வர வர ஒருவரும் நகைக்கவில்லை.

நல்லது இப்போ மழையில் வெளியிலே யாராகிலும் போய் முப்பது வருஷத்துக்கு முன்னே ஜோனஸ் முதலாவதாகசெய்த காரியத்தைச் **செய்யாமல் போனால்** நாம் எல்லாரும் சிரிக்கிறோம்! நல்லது இத்தனை வேடிக்கையையும் விந்தையையும் லண்டன் பட்டணத்தில் பிறப்பித்ததும், ஜோனஸ் முதல் முதலாகச் செய்ததுமான **அந்தக்காரியம்** எது? அது வேறொன்றுமல்ல, **குடை பிடிக்கிறதுதான்.** ஆச்சர்யம்! ஆச்சர்யம்!

அந்த முதல் குடையைப்பிடிக்க எவ்வளவோ தைரியமும் சிரமமும் வேண்டிய

தாயிருந்தது பார்த்தீர்களா? ஜோனஸ் ஹான்வேய் என்பவனுக்கு மிக விசேஷித்த தைரியம் இருந்தது. மனிதர் தன்னைப்பார்த்து எவ்வளவோ நகைத்து பகிடிபண்ணியும், தான் கொண்ட நோக்கத்தை அதைரியப்பட்டு விட்டுவிடாமல், முன்னிலும் அதிக தைரியமாய் நிறைவேற்றி முடித்தான்

அதன்றி, எப்போதும் சிம்னிக் குழாயை ஏறி சுத்தம்பண்ணும் சிறுவர் தங்கள் கைகால்களை விழுந்து முறித்துக்கொள்ளாதபடி அவர்களை ரட்சிக்க ஏற்ற வகையைத்தேடினன். மூட்டுக்குணமுள்ள சிறுவரை பழக்கக்கூடிய கப்பல்களையும் உண்டுபண்ணினன். இன்னம் அநேக நூதனங்களையும் செய்தான். முதலாவதாக குடைபிடிக்க ஒரு மனிதனுக்குத் தைரியமிருந்ததானல் வேறெந்த காரியத்தையும் செய்கிறதற்கும் அவனுக்குத் தைரியமிருக்குமென்பதற்கு சந்தேகமுண்டோ?

A DAILY PRAYER FOR THE MONTH.

பிரதிதினமும் சொல்லவேண்டிய மாதஜெபம்.

ஆ, கர்த்தாவே! எங்கள் பாவங்களை மன்னித்து சகல அநீதியினின்றும் எங்களை சுத்திகரிக்க நீர் உண்மையும், நீதியுமுள்ளவராயிருக்கிறீரென்று எங்களுக்கு வாக்களித்திருக்கிறீர். ஆகையால் தண்டனையையல்ல, மன்னிப்பை எதிர்பார்க்கிறவர்களைப்போல் நாங்கள் உண்மையாயும், பூரணமாயும் பாவங்களையறிக்கையிட எங்களுக்கு உதவிசெய்தருளும். எங்கள் விசுவாசமும், எதிர்நோக்குதலும், கீழ்ப்படிதலும், அன்பும் அதிகக் குறைவுள்ளது. தேவனற்ற மனிதர்களைப்போல ஜீவித்து வந்தோமென்று அறிக்கையிடுகிறோம். விசேஷமாய், எங்களுடைய இயற்கை சுபாவத்தை மாற்றிக்கொள்ள எங்களுக்கு சக்தியில்லையென்று நம்புகிறோம். நாங்கள் பாவத்திலே நிலைத்திருந்தாலுஞ்சரி, உமது இரக்ஷிப்பை ஏற்றுக்கொண்டு ஜீவித்தாலுஞ்சரி, உமக்கு நாங்கள் கணக்கு ஒப்புவிக்க வேண்டியவர்கள் என்பதை நாங்கள் சிந்தித்து நடந்ததில்லை. எங்கள் இரக்ஷிப்பின் தேவனே, உம்முடைய நாமம் மகிமைப்படும்படி எங்களை விடுதலைசெய்து, உம்முடைய நாமத்தினிமித்தம் சுத்திகரித்தருளவேண்டுமென்று வேண்டிக்கொள்ளுகிறோம். ஆமென்.

WHAT YOU LEAVE UNDONE.

நீ செய்யாதுவிட்ட கடமைகள்.

நீ செய்ய மறந்த கடமைகள், செய்யப்படாமலேயிருக்கும். அக்கடமைகளுக்குப் பதிலாக வேறு சில செய்யப்பட்டாலும், அவைகள் நீ செய்ய மறந்தவைகளல்ல. மற்றொருவன் உனக்குப் பதிலாகச் செய்தவைகள் வித்தியாசமானவைகளே. நீ செய்யாமற்போனவேலை, செய்யப்படாமலேயிருக்கும். உனக்குக் கொடுக்கப்பட்ட வேலையில், உன்னுடைய வேலைப்பாடு காட்டப்படவேண்டும். அதை வேறொருவனுடைய உதவியால் செய்யக்கூடாது. உன் கடமையை நிறைவேற்றாது, வேறொருவனை செய்யவிட்டுவிடுவாயானல் உன் வேலைப்பாட்டுக்குறை அதில் சதாகாலமாகத் தங்கிநிற்கும்.

PARSON JONE'S VISION.

ஜோன்ஸ் பாதிரியார் கண்ட தரிசனம்.

உவேல்ஸ் நாட்டு மலைகளை நாம் போய் பார்க்குங்கால், அங்கே மரங்கள், செடிகள், புல்மெத்தைகள் மிகவும் அடர்ந்திருக்கக் காண்போம். மலையின் நீருவிகள் பாய்ந்தோடும் சப்தம் மகா உரப்பாயிருக்கும். அதினருகில் நின்று நாம் பேசும் ஒரு வார்த்தையும், நமக்கு முதலாய்க் கேட்காது. தங்களை அடக்குவாரில்லாததுபோல் அவ்வளவு யதேஷ்டமாய் சந்தோஷத்துடன் பாய்ந்தோடுகிறுப்போலிருக்கும். இம்மரங்களில் நிழல்படுமிடத்தை அஸ்தமனவேளையில் பார்த்தால் அம்பலைகளும், மலைச்சார்புகளும் கண்களுக்கு பரமானந்தத்தை கொடுக்கக்கூடிய காட்சியைக் கொடுக்கும். அப்பிரகாசம் மேலோகத்தின் மாட்சிமை பொருந்தியதாய் இருக்கும். வானவில்லின் ஜோதியை அங்கே காணலாம். அம்மலையினோரமாயுள்ள பள்ளத்தாக்கின் அந்தண்டை காட்டுப்புஷ்பங்கள் வனசேனையாய் பார்க்கலாம். நீலம், மஞ்சள், வெள்ளை நிறமுள்ள புஷ்பங்கள் மிகநேர்த்தியாய் கமளிக்கின்றன. அப்புறம் அம்மலைகளை கடந்து செல்லுங்கால் இடைக்கிடையே, ஆட்டுக்கிடைகளும், மேய்ப்பரின் குடிசைகளும் காணப்படும். ஆனால் எத்தனை மைல்கள் கடந்து சென்றாலும், ஜனங்கள் குடியிருக்குமிடமொன்றையும் காணமாட்டோம்.

நான் இப்போது சொல்லப்போகிற மனிதன் தமது ஜீவியத்தை இந்த மலைகளில் கழித்தவர். அவர் தெய்வபக்தியுள்ளவர். அவர்பெயர் ஜோன்ஸ். கொஞ்சக்காலத்துக்கு முன்னால் இருந்தவர். அவரைக்குறித்து யாவரும் மேன்மையாய்ப் பேசிக்கொள்வார். உலகத்தில் மனிதரை மேன்மைப்படுத்துவதாகிய நற்குணம் அவருக்கோர் அணிகலமாயிருந்தது.

ஒவ்வொரு நாளும் தனது பலமுள்ள குதிரையின்மேலேறி, தூரத்திலிருந்த தமது சபையின் அங்கங்களை சந்திக்கப் போவார். தாம் எவ்வளவு தூரம் பிரயாணம் பண்ணினாலும் ஒருபோதும் சோர்ந்துபோவதில்லை. அந்த தூரம் அவருக்கு கஷ்டமாகத் தோன்றுவதுமில்லை. ஏனெனில், அவருடைய எண்ணமெல்லாம் ஆத்துமபிரகாரம் சாகிற நிலைமையிலிருந்த தமது சபையார்மேலிருந்ததினால்தான். நாம் எல்லாரும் அறிந்தபடி பரிசுத்த ஜீவியம் செய்வது மகா கஷ்டமல்லவா? சில மனிதர் நல்லவர்களாய் ஜீவிக்க எவ்வளவோ பிரயாசப்பட்டும் அது கஷ்டமாயிருப்பதால் இதைவிட செத்துப்போனால் தாவிலை என்று சொல்வதை நாம் கேள்விப்பட்டதில்லையோ? ஆனால் அவ்விதம் பேசுவது மகா புத்தியீனமன்றோ. ஏனெனில் அவ்விதம் செய்வதினால் நாம் ஒருபோதும் நல்லவராகமாட்டோம்.

ஆனால் இந்தப் பாதிரியாரோ தமது சபையாரை என்ன பிரயாசப்பட்டாவது நல்வழிக்குக் கொண்டுவரவேண்டுவதற்காக தாம் என்ன சிரத்தை எடுக்க வேண்டுமோ அதை கடவுள் கிருபையால் நிறைவேற்றிவந்தார். நாள்தோறும் 'கிருபையின் தூதை' அவர் பிரஸ்தாபப்படுத்தினார். அந்தவிதமாய் சுவிசேஷ நற்செய்தியை கொண்டுபோக இந்த மலைகள் மேல் ஏறி, இறங்கும்போது அடிக்கடி ஜெபிப்பார். தேவனை தமது பக்கத்தில் பிரயாணமாகும் ஒரு அருமையான நண்பனாக எண்ணினார்.

இப்படியிருக்க அவர் ஒருநாள் நெடுந் தூரம் பிரயாணம் பண்ணவேண்டியதா யிருந்தது. இவ்விதமாய்ப் பிரயாணம் போகையில்தான் நான் சொல்லப்போ கிற ஆச்சர்யமான குதிரை வீரனை சந் தித்தார். ஜோன்ஸ் பாதிரியார் வெகு தூரம் சவாரிசெய்து வருகையில் அதிக உஷ்ணத்தினிமித்தம் களைப்படைந்து பசி யினால் சோர்ந்தவராய் புசிக்கவும் குடிக் கவும் எதாகிலும் கிடைக்குமா என்று பார்க்க ஒரு சத்திரத்தில் இறங்கினர். தமக்கு மாத்திரமன்றி தமது குதிரையின் பசியையும் ஆற்ற ஆசித்தார். அப்படியே பசி ஆற்றினபின் மறுபடியும் சவாரி செய்து போகையில் ஒரு மனிதன் அவ ரிடம் வந்து "மணி என்ன?" என்று கேட் டான்.

அக்கேள்வி மிக சாதாரணமானது. நற்குணமுள்ள அந்தப்பாதிரியார் உடனே தமது பழைய வெள்ளிக்கடிகாரத்தை எடுத்து சமயமென்னவென்று சொல்ல, அம்மனிதன் தாம் சத்திரத்தில் பார்த்த வர்களில் ஒருவன் என்பதையும் ஞாபகம் பண்ணிக்கொண்டார். அப்புறம் மறுபடி யும் அவனை உற்றுப்பார்க்கவே வேலே செய்துவிட்டு திரும்பிப்போகும் ஒரு வேலையாள் என்பதைப் பார்த்தார். அவன் தோள்மேல் வைக்கோலால் மூடப்பட்ட ஒரு அரிவாள் தொங்கினது. வேலை முடிந்தவுடன் அவ்வரிவாள்களை வைக் கோலால்தான் மூடுவது வழக்கம்.

அப்புறம் அந்த நல்ல மனிதன் யா தொரு தீங்கையும் நினைக்காமல் தமது உத்தம இருதயத்தில் அன்பும் சமாதான மும் குடிகொண்டவராய் மறுபடியும் பிர யாணம் போனர். கோடைகாலநேரத் தில் எற்றத்திலும் இறக்கத்திலும் மிகச் சந்தோஷமாய்ச்சென்றார். அப்புறம் மலே யின் ஓர் ஓரத்தில் நின்று பார்க்கையில் தம்மைச் சுற்றிலுமுள்ள காட்சிகள், கண் ணுக்கு நேர்த்தியாய்த் தோன்றின. பக் கத்திலுள்ள வேறுகுன்றுகளும், மிகத் தெளிவாய்க்காணப்பட்டன. பச்சையும், பொன்னிறமுமான பசும்புல் தரைகளும் அதைச்சுற்றிலுமுள்ள வேலிகளும் கண் களை இழுத்தன. அதோடு மேலொன் றும் அவர் கண்ணுக்குத் தென்பட்டது. அது யாதெனில்:—

அவர் போகவேண்டிய பாதையில் ஒரு குன்று இருந்தது. அக்குன்றின் அடிவார த்தில் ஒரு வேலியும், அதின் சமீபத்தில் ஒரு வாசலும் காணப்பட்டது. அதன்றி அவ்வேலியோரம் எதோ ஒன்று படபட வென்று நடக்கிறதைக் கண்டார். அதை உற்றுப்பார்க்கையில் அது ஓர் பசுவுமன் று, குதிரையுமன்று, நாயுமன்று. பின்னை வேறு யாது? அவர் நன்றாக உற்று கூர் மையாய் நோக்கிப்பார்த்தார்.

நல்லது, கடைசியில் அவர் அது ஒரு மனிதன் எனக்கண்டார். அம்மனிதன் சற்றுநேரத்திற்குமுன் அவரிடத்தில் சம யம் என்னவென்று கேட்டவன்தான். அவன் நடக்க நடக்க தன் கூரிய அரிவா ளைச் சுற்றிலுமிருந்த வைக்கோலை மெது வாய் அவிழ்த்துக்கொண்டே போனதை யும் கவனித்தார்.

ஜோன்ஸ் பாதிரியார் அதை பார்க்கவும் நடுங்கினர். காரியத்தின் உண்மை உட னே அவருக்குப் புலப்பட்டது. யாதெ னில், அம்மனிதனுக்கு அன்று முழுவ தும் ஒன்றும் கிடையாததினல் பட்டினி யாயிருந்தான். பாதிரியார் கையில் வெள் ளிக் கடிகாரத்தைக் காணவும், அதை எப் படியாகிலும் அவர் கையிலிருந்து பறிக்க வேண்டுமென்று, அதற்காக ஒருவேளைத் தன் அரிவாளை உபயோகிக்க நேரிடும்

என்பதற்காகத் தன்னைத் தயார்பண்ணின தையும் அவர்கண்டார். அவனுக்கு அந் நாடு முழுவதும் நன்றாய்த் தெரியும். ஜோன்ஸ் பாதிரியார் அவ்வழியாய் வரும் போது வாசலண்டை அவரை மடக்கு வதற்காக குறுக்குப் பாதையாய்ப்போய் ஒருபக்கமாய் நின்றான்.

இனி என்ன பண்ணவேண்டுமென்று தோன்றவில்லை. அவர் கையில் ஆத்துமா யுதங்களைத் தவிர வெறொரு ஆயுதமு மில்லை. அவர் கையில் ஆயுதங்களிருந் தாலும் தாம் ஒரு பாதிரியாராகையால் அவைகளை உபயோகிக்கவும் மாட்டார். ஒருதடவை தான் வந்தவழியே திரும்பி போய் விடுவோமா என்று யோசித்தார். ஆனால் அவர் மனச்சாட்சிக்கு அது சரியா கத் தோன்றவில்லை. தேவனுடைய தாச னாகிய அவர் என் பயப்படவேண்டும்? தாம் போவது அவருடைய வார்த்தை யைப் பிரஸ்தாபப்படுத்தவேண்டியதாயிரு ப்பதால், தாம் திரும்பி பயந்து ஓடுவது கர்த்தருக்குப் பிரியமாயிருக்காது என்று தெரியும்.

இனிச் செய்யவேண்டுவதென்ன? கதவைத் திறக்க அவர் குதிரையிலிரு ந்து இறங்குகையில், அம்மனிதன் கட் டாயமாய் தன்கையிலிருந்தஅரிவாளினால் இவருக்கு மோசஞ் செய்வான் என்றும், அவனை எதிர்க்க தன்னிடம் ஒன்றுமில்லை யென்பதையும் அவர் திட்டமாயறிந்தார். ஆகையால் அந்த நல்ல பாதிரியார் ஆபத் தில் உதவிசெய்கிற கர்த்தருக்கு நேராக தன் இருதயத்தை உயர்த்தி ஜெபித்தார். வானத்தையும் பூமியையும் உண்டாக்கின கர்த்தரிடத்திலிருந்து தனக்கு ஒத்தாசை வரும். அவர் மாத்திரம் தன்னை இரட் சிக்கக்கூடும்.

தம்முடைய பயத்தினால் குதிரையின் கடிவாளத்தை அதின் கழுத்தின்மேல் அவர்போட்டுவிட்டார். அந்தபுத்தியுள்ள குதிரை, சத்துருவை தைரியமாய்எதிர்க்க நினைத்தாற்போல், கதவுக்கு நேராக விரைவாய்ச் சென்றது. அதின் சமீபத் தில்தான் அந்த சத்துரு வேலி மறைவில் ஒளித்திருந்தான்.

ஜோன்ஸ் பாதிரியார் தமது நடுக்கத் தில் நாலுதிசைகளையும் பார்த்தார். ஒருவ ரையும் காணோம். அப்படியே நடுக்கத் தோடு அவ்வாசலை சமீபிக்கவே, அவர் ஆச்சரியப்படத்தக்கதாக, வேறோர் குதி ரையின் காலடிகள் அவர் செவியில் பட் டன. அப்புறம் தன்பக்கத்தில் வேறொரு வர் சவாரிபண்ணி வருவதை அவர் பார்த் தார். குதிரை மங்கின நிறமாயிருந்தது, அதின் மீதிருந்தவர் இருண்ட மேலங்கி உடுத்தியிருந்தார்.

ஜோன்ஸ் பாதிரியார் மிகச் சந்தோஷ த்தினாலும், ஆச்சரியத்தாலும் நிறைந் தார். அந்த அதிசயக் குதிரைவீரன் ஒன் றும் பேசவில்லை. அவருடைய கண்களெல் லாம் அந்த வாசலையே நோக்கின. அதி னிமித்தம் அவர் இவர் சொன்ன வார்த் தைகளை கவனிக்காததுபோல் இருந் தது. பாதிரியார் உற்றுக் கவனித்துக் கொண்டே போகையில், அந்த அறுப் பாளி, தான் ஒளித்திருந்த இடத்தி லிருந்து வெளியேவந்து, வயல் வழியாய் ஓடி இடது பக்கம் திரும்பி, அறிவாளை தான் பிரித்த வைக்கோலால் மூடிக்கொ ண்டேபோனதைக் கண்டார். சந்தேகமி ன்றி அம்மனிதன் பாதிரியார் தனிமையா யல்ல, வேறொருவர் அவரோடுகூட வரு கிறதைக்கண்டு தான் நினைத்த தீமையான காரியத்தைச் செய்ய முடியாது விட்டு விட்டான்.

மறுபடியும் ஒரு தடவை பாதிரியார் அவ்வனன்னியனைப் பார்த்து, அந்தப் பெரிய ஆபத்திலிருந்து அவரை விடுதலை பண்ணினதற்காக அதிக நன்றி பாராட்டுகிறேன் என்று சொன்னார். ஆனால் அக்குதிரை வீரனோ ஒரு மறு உத்தரவும் கூறவில்லை.

அவருக்கு இங்கிலீஷ் பாஷை தெரியாது என்று அவர் நினைத்து, உவேல்ஸ் பாஷையில் அவரோடு பேசினார் என்றாலும் அவர் ஒரு வார்த்தையும் சொல்லவில்லை. அந்த அறுப்பாளி இதற்குள்ளாக மலையுச்சியில் ஏறி மறைந்து விட்டான். அதைக்காணவும் அந்த நல்ல பாதிரியார் சந்தோஷத்தினால் நிறைந்து கர்த்தருக்குத் ஸ்தோத்ரம் செலுத்தி "கர்த்தர்தாமே, இந்த அபாயத்திலிருந்து என்னை விடுவிக்க ஒரு தோழனை அனுப்பியிருக்கிறார்" என்றார். சர்வ வல்லமையுள்ள கர்த்தர் என்கிற பெயரைக் கூறினதைக் கேட்கவும் அந்த அதிசயக் குதிரை வீரன் ஒரே ஒரு வார்த்தை சொன்னார். ஜோன்ஸ் பாதிரியார் காதில் தொனித்தமாதிரி இருந்தது. அது "ஆமென்" என்னும் வார்த்தையே.

அப்புறம் பாதிரியார் குதிரையிலிருந்திறங்கி அவர் கடந்துபோகும்படியாக வாசலைத்திறக்கும்படி பார்க்கவே, அவர் இல்லை, போய்விட்டார். அவர் எப்படி ஆச்சர்யமாக வந்தாரோ அப்படியே அதிசயமாக மறைந்துவிட்டார். மகா ஆச்சர்யமாயிருந்தது. ஒருவேளை தான் கண்டது ஒரு கனாவோ என்றுசந்தேகித்தார். ஆனால் அது நிஜமாக நடந்ததென்பது தெளிவானகாரியம். அப்பொழுது முதலாய் அவர் கண்களுக்கு முன்பாக மங்கின நிறமுள்ள அந்த குதிரையும், இருண்ட நிறமுள்ள அங்கி தரித்த குதிரை வீரனுடைய முகமும் நின்றாற்போலிருந்தது. ஒருபோதும் அது கனவல்ல. தான் மாத்திரமல்ல, அந்தப்பொல்லாத அறுப்பாளியும் அவ்வன்னியனைக் கண்டான். அப்படியில்லாதிருந்தால் அவன் ஏன் ஓடிப்போகவேண்டும்? அதன்றி அவ்வீரன் எப்படித் திடீரென மறைந்துவிட்டார். அப்படி அவர் யோசித்துக்கொண்டிருக்கையிலே, அவனுடைய உத்தமமும் விசுவாசமுமுள்ள இருதயத்திற்கு உண்மை புலப்பட்டது. என்னவெனில், 'ஆபத்துக்காலத்தில் என்னை நோக்கிக் கூப்பிடு, நான் உனக்கு மறு உத்தரவு கொடுப்பேன்' என்று சொன்ன வார்த்தையின்படியே இவர் தம் ஆபத்தில் கர்த்தரை நோக்கிக் கூப்பிட்டதால் கர்த்தர் கேட்டு தமது தூதனை அனுப்பி அவரை விடுவித்தார். அவர் தூதனாயிருந்ததால் மாத்திரம் கர்த்தர் செய்த நன்மைக்கென்று ஸ்தோத்ரம் பண்ணவும் 'ஆமென்' என்று சொல்லிக்கொண்டு, மற்ற வார்த்தைகளுக்கு உத்தரம் ஒன்றும் கூறாதிருந்தார். அது நியாயந்தானன்றோ! ஜோன்ஸ் பாதிரியார் பரிசுத்த பயத்தினால் நிறைந்தார். பின் தமது குதிரையினின்று இறங்கி உடனே தமது முழங்காலூன்றி; நன்றியறிதலோடு கர்த்தருக்கு ஸ்தோத்ரம் செலுத்தினார்.

இதுவே அந்த அதிசய குதிரை வீரனைக்குறித்த சரித்திரம்.